

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie z powództwa P. B. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 3055,96 zł Sąd Rejonowy w Łowiczu:

1. umorzył postępowanie co do cofniętej części powództwa;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od powoda P. B. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 917 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt 2 oddalającym powództwo co do kwoty 1.948,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty oraz w pkt 3 co do kosztów procesu.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez brak przypisania w całości wiarygodności zeznaniom świadka P. M., w sytuacji gdy zeznania świadka były jasne, spójne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzony w niniejszej sprawie,
2. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego polegającą na wybiórczej ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie poprzez bezpodstawne uznanie, że Poszkodowany korzystając z oferty Powoda naruszył ciężący na nim obowiązek minimalizacji szkody, w sytuacji, gdy Pozwany nie był w stanie realnie zorganizować pojazdu zastępczego,
3. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 354 KC poprzez błędne uznanie, Poszkodowany naruszył obowiązek minimalizacji szkody, podczas gdy to Pozwany nie wywiązał się z obowiązku dążenia do minimalizacji szkody poprzez niemożność zorganizowania Poszkodowanemu pojazdu zastępczego w firmie z nim współpracującej;
4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 KC i 363 § 1 kodeksu cywilnego poprzez błędne uznanie, że kosztami uzasadnionymi najmu pojazdu zastępczego są stawki podane przez Pozwanego, w sytuacji gdy wydatki poniesione ponad stawkę podaną przez Pozwanego pozostają w związku przyczynowym ze szkodą.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 1.948,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 20 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty,
2. zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna. Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie

ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Za niezasadny uznać należy zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 - OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób należyty wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja powoda nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważyłyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna - czego, zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił.

Skarżący zarzuca, że Sąd niezasadnie odmówił wiarygodności zeznaniom świadka P. M., w sytuacji gdy zeznania świadka były jasne, spójne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzony w niniejszej sprawie jeśli idzie o kwestię minimalizacji szkody przez poszkodowanego. Należy zwrócić uwagę, że zeznania świadka M. potwierdzają stanowisko pozwanego, że poszkodowany w ogóle nie był zainteresowany dostarczeniem pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela i nie interesowały go stawki wynajmu. Od razu wynajął samochód od powoda ponieważ wcześniej już wynajmował u niego samochód. Nie potwierdziło się stanowisko skarżącego, że Pozwany nie był w stanie realnie zorganizować pojazdu zastępczego.

Należy podnieść, że obowiązujące przepisy regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, w szczególności art. 361 § 1 k.c., nie dają podstawy do automatyzmu przy orzekaniu o zwrocie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. Z drugiej strony koszty wynajęcia samochodu zastępczego muszą być utrzymane w rozsądnych granicach, a ocena zasadności ich ponoszenia i wysokości podlega ocenie sądu tak, jak wysokość każdego innego roszczenia odszkodowawczego. Jakkolwiek poszkodowany nie jest obowiązany poszukiwać najtańszej oferty wynajmu, to jednak spoczywa na nim powinność zaniechania działań zwiększających szkodę (art. 363 k.c. i art. 354 k.c.), co wyraża się w zakazie generowania kosztów najmu pojazdu ponad niezbędny zakres. Jeżeli bowiem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu, zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, to koszty te (w zakresie nadwyżki) winny obciążać poszkodowanego.

W niniejszej sprawie poszkodowany nie był zainteresowany dostarczeniem pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, mimo wyrażonej przez niego gotowości i przekazaniu informacji o firmach wynajmujących i stawkach za wynajem. Można zatem zasadnie uznać, że swoim działaniem poszkodowany przyczynił się do powiększenia szkody.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację i na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.